

УЛРИХЪ.

Да, той, който е по-близо до насъ и който е по-добъръ, е старшината отъ сукнарскаото дружество, дѣдо Хенрихъ Фрицларъ. Чрезъ него ние имаме въ ржцете си еснафите. Той е богатъ и има двѣ много хубави дъщери: по тие двѣ причини той е станалъ голѣмъ врагъ на графътъ.

МАНСФЕЛДЪ.

А овзи, който сѣди прегънатъ одвѣ на столицата си?

УЛРИХЪ.

Той е сарафинътъ Мюннусъ.

МАНСФЕЛДЪ.

Еврейинъ?

УЛРИХЪ.

Да, еврейинъ, но той ненавижда графътъ, т. е. своятъ учитель на ляхвите. Той ни довозда сичката чифутска махата. А третиятъ, овзи високиятъ и мършавиятъ, е искатель на приключенията, който влѣче подиря си сичките градски чапкъне съ най-лошавите човѣчески нрави. Ние го държиме само за това, за да не бжде противъ насъ. Тоя човѣкъ е добаръ за темницата и за бѣсилиницата; той не заслужва нищо друго, освѣнъ добаръ ударъ. Азъ мисля, че той одавна вече би трѣбало да бжде убитъ съ по-голѣмата частъ отъ четата си. Той са нарича Рануки Византийски.

МАНСФЕЛДЪ.

Византийски. Това име ми са не харесва. А кой